

Black Beauty

Adaptare de
Jo Franklin

Ilustrații de
Joëlle Dreidemy

Traducere din limba engleză de
Dașa Suciu

Editura Paralela 45

Pentru Eleanor și Cedric, JF.
Pentru Willow și Rowan, cu dragoste, JD.

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Black Beauty / adapt. de Jo Franklin; il. de Joëlle Dreidemy;
trad. din lb. engleză de Dașa Suciuciu. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3600-3
I. Franklin, Jo (adapt.)
II. Dreidemy, Joëlle (il.)
III. Suciuciu, Dașa (trad.)
087.5

Black Beauty
Adaptare după povestea scrisă de Anna Sewell

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45
E-mail: tipografie@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Primii mei ani de viață..... 4

CAPITOLUL 2

O familie foarte fericită..... 16

CAPITOLUL 3

O urgență în miez de noapte..... 26

CAPITOLUL 4

Probleme la Earlshall..... 38

CAPITOLUL 5

Norocul se schimbă 48

CAPITOLUL 6

O nouă viață 56

CAPITOLUL 1

Primii mei ani de viață

Pe vremea când eram mânz, trăiam cu mama mea pe o pajiște minunată, la marginea căreia se afla un lac cu apă cristalină. În timpul zilei, alergam

alături de mama, iar noaptea dormeam lângă ea.

Când era cald, stăteam la umbra copacilor, iar când era frig, ne adăposteam într-un grajd călduros și uscat.

Pe mama o chema Ducesa. Stăpânul nostru avea multe animale, dar pe ea o îndrăgea cel mai mult. În fiecare zi, când venea la noi, el o mângâia ca și cum ar fi fost copilul lui. Era blândă și înțeleaptă, și pentru asta o iubea mult. Ca și mine.

Pe câmpul de lângă noi trăiau șase mânji. Erau mai mari decât mine, dar mă distram de minune alergând în galop cu ei, de-a lungul câmpului. Uneori, joaca devenea cam dură, căci mânjii se loveau cu copitele și încercau să se muște de gât. Într-o zi, când joaca noastră a devenit prea înflăcărată, mama m-a chemat la ea cu un nechezat.

— Trebuie să mă ascuți cu atenție, fiule. Sunt niște mânji buni, dar sunt cai

de căruță și nu știu să se poarte. Tu ai fost crescut așa cum trebuie. Tatăl tău a câștigat multe trofee la curse, iar pe mine nu m-ai văzut niciodată să lovesc cu copitele sau să mușc.

Mi-a atins gâtul ușor cu botul ei moale, pentru a fi sigură că o ascultam cu atenție.

— Sper că o să devii un căluț blând și bun, ca părinții tăi. Trebuie să muncești din greu și de bunăvoie, oricare ar fi stăpânul tău. Ridică-ți frumos picioarele când mergi la trap, iar când te joci, niciodată să nu muști și nici să nu lovești cu copitele.

— Da, mamă, am spus eu, lăsând capul în jos rușinat. N-o să mă mai joc niciodată sălbatic cu mânjii.

Mama mi-a atins ușor urechea, încrezătoare că o să mă țin de cuvânt.

Mi-am promis că voi încerca mereu să fiu un cal bun, așa cum a fost ea.

Când am împlinit patru ani, eram pregătit să fiu dresat. Era un antrenament de care aveam nevoie pentru a deveni un cal matur. Până atunci avusesem un ham moale, dar trebuia să învăț să port un frâu din piele și o șă, pentru a putea fi călărit.

La început, nu mi-a plăcut zăbala rece, din oțel, care mi-a fost pusă în gură, dar stăpânul mi-a vorbit cu blândețe și nu am

CAPITOLUL 2

O familie foarte fericită

Toți avuseseră dreptate. Grajdurile domnului Gordon erau cea mai bună casă la care putea spera un cal. Era prima dată când aveam prieteni, Merrylegs și Ginger (care s-a dovedit până la urmă a nu fi chiar așa de țâfnoasă). John și James aveau grijă de noi în mod exemplar. Domnul și doamna Gordon erau stăpânii perfecți. Eram o familie mare și fericită.

Într-o zi, John m-a înhămat la șaretă, pentru că domnul trebuia să meargă în oraș cu treburi. Plouase toată noaptea, iar cerul încă era acoperit de nori negri. Apele râului crescuseră și se învolburaseră, aproape atingând scândurile podului în timp ce curgeau la vale.

Din ghișeul de plată a taxei a ieșit un om, trăgându-și fularul peste bărbie, ca să se apere de vântul tăios.

— Ziua bună, domnule, a spus el. Nu vă faceți griji că apa trece printre scânduri. E normal pentru podul ăsta.

La îndemnul lui John am mers la trap pe pod, deși vedeam sub noi râul învolburat. Era doar apă, iar podul rezistent ne ținea în siguranță.

Era după-amiază târziu în momentul în care am pornit înapoi spre casă. Când am ajuns la pod, aproape că se lăsase seara. Râul crescuse și mai mult, iar apa clipocea în mijlocul podului, exact așa cum prevăzuse taxatorul.

— Haide, Beauty, să mergem acasă, m-a îndemnat John și a dirijat șareta spre pod.

Nu l-am refuzat niciodată pe John și am ascultat mereu ordinele stăpânului, dar, în momentul în care copitele mele au atins podul, am știut că ceva nu este în regulă.

M-am oprit brusc și n-am vrut să mai fac nici măcar un pas.

— E doar puțină apă, a spus John și a tras de hățuri, transmițându-mi să merg înainte, dar n-am vrut nicicum să mă mișc.

— Stop! a strigat o voce de la celălalt capăt. Podul s-a rupt! Mergeți înapoi!

Taxatorul a făcut semn cu felinarul, care a luminat podul. Grinda laterală a podului, din amonte, era încă la locul ei, dar cealaltă grindă nu se vedea deloc. Râul lovea furios și cu putere scândurile rupte, peste care trecuserăm de dimineață. Mijlocul podului fusese luat cu totul.

